

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

Vt nos maneamus in Deo, & Deum in nobis manentem retineamus: & de
duplici martyrio, Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

& gaudium vestrum impleatur.

Gaudium mundi quoddam sit.

Gaudium Christi quod.

2. Cor. 1.

Non dicit, ut gaudium mundi, sed gaudium meum in vobis sit. Mundi gaudium est de vanitatibus & voluptatibus carnis, de pompis & honoribus, & que id genus alijs, quæ nunquā possunt verum præstare gaudium. Sed Christi gaudium est puritas cordis, conscientia tranquilla serenitas, amor iustus, odium iniquitatis, spes firma futuræ beatitudinis, veritatis æternæ contemplatio, & mentis imperturbabilis pax & immota securitas. Hoc autem gaudium in hoc mundo inchoari potest, impleri non potest, nisi vbi omni carnis corruptione abiecta, ad cælestis patriæ portum appulerimus, & vnū cum Deo effecti in eandem fuerimus imaginem transformati à claritate in claritatem, ut sit Deus in nobis, & nos in illo, nec quisquam vnquam deinceps nos ab illo possit separare.

SERMO IN EODEM FESTO.

Ut nos maneamus in Deo, & Deum in nobis manentem retineamus: & de duplici martyrio.

MAnete in me, & ego in vobis. Ioan. XV. Festum inuicti marty. Georgii hodie colimus dilectissimi, qui ea re inuictus fuit, quod & ipse mansit in Christo, & Christus in ipso. Miramur martyris sancti constantiam, vincenti congratulamur, & delectat nos fragilis hominis in separabilis fortitudo, & morituræ carnis aduersus tormenta seuilissima ineffabilis patientia. Sed in his agnoscimus Dei gratiam intus operantem, gratiam prædicamus, gratiæ præcipuam victoriæ palmam assignamus. Obtinebat Christus & suo sibi iure vendicabat peccus martyris sui tanquam arceopsius virtute & præsidio munitissimam, & quæ illud virtus vel humana vel diabolica expugnare potuisset? Manebat Christus in martyris nodum anima, sed & corpore, *an nescitis*, ait Apostolus, *quonia membra vestra templum sunt Spiritus sancti, qui in vobis est?* & martyr suo inhærebat capiti, suo obtemperebat rectori & inhabitatori, & quisquā illa vel fraude, vel vi, aut Christum ex martyre profligare, aut martyrem à Christo separare potuisset? Sciterunt in martyrem demones, sciterunt & homines: sed ideo sciterunt, ut eidentior & gloriosior appareret virtus Christi suum martyrem protegentis, & insignior foret victoria & corona martyris pro sui regis honore & amore fortiter & acriter dimicantis. Legerat sanctus martyr Dominum suum in Euangelio dicentem: *In mundo pressuram habebitis.* Ecce: *Et in odio omnium hominibus propter nomen meum.* Ecce: *Multi ex vobis occident, & persequentur de ciuitate in ciuitatem.* Sed *consilite ego vici mundum.* Tantum id curæ vobis sit, ut maneatis in me, sitis membra mea, membra capiti consecrata, membra capiti morigera, non capitis imperium detrectantia non à corpore abscessa, sed corpori fortiter inhærentia, ut vnguentum cælestis gratiæ & spiritualium charismatum, sine quibus anima non potest vitam eternam suam, in vos è capite deriuetur, & viuat de spiritu meo: quia nisi ex me vita vobis subministreretur, vita inquam gratiæ, non eritis aliud quàm palmites inutiles præcisi à vite: qui quia non accipiunt ex vite succum vel humorem, ardescunt. Aridi autem hunc solum habent vsum, ut mittantur in ignem.

1. Cor. 6.

Ioan. 6.
Lucæ 21.
Matth. 10. 25.
Ioan. 16.

Ioan. 15.

in ignem. Sicut enim palme non potest ferre fructum à semetipso, nisi mār-
 ferit in vite: ita nec vos, nisi in me manseritis: Omnem autem non ferentem
 fructum tollet Pater, & à membris meis auulsum sociabit dæmonibus igni
 æterno cruciandum. Hæc ergo sanctus martyr minimè ignorās, strenui mi-
 litis sanctus officio regi suo fidem seruauit, fidem seruando ab impijs occi-
 sus est: sed corpore extincto, anima ad suum euolauit autorem, atque ad il-
 lius admittit conspectum, lata & ouans cecinit: *Ipsi in vanum quaesierunt ani-*
nam meam. Te permittente conscissus est saccus corporis mei: sed circumde-
disti me laxura. Paulomnus consummauerunt me in terra: ego autem non dereliqui
mandata tua. Nec dilexi vsque ad mortem animam meam, sed libenter eam
 peridi propter te, ut viderem virtutem tuam & gloriam tuam. Eam quo-
 que ob rem cum esset inuictus hic martyr in militari arte peritissimus, ut
 regi regum & Domino dominorum commodius seruire posset, cingulum
 militiae soluit, omnesq; facultates & diuitias, quas quidem habere potuit,
 pauperibus elargitus est: malens temporali cum Christo inopia premi, ut
 secundam vocem Dominicam immarcescibiles & nunquam deficientes di-
 uitias sibi acquireret in cælis, quam cum huius mundi diuitibus rebus om-
 nibus abundare, & post huius vitæ curriculum, penuria angere. Repererat
 namque margaritam pretiosam in agro cordis sui latitantem, quam di-
 straxis omnibus mercatus est. *Nisi enim qui ait ipsa veritas renunctauerit*
omnibus, que possidet, non potest meus esse discipulus. Prætulit igitur inclitus hic
 martyr, & strenuus athleta Christi discipulatum omnibus fallacissimi hu-
 ius mundi diuitijs, pompis, honoribus, voluptatibus ac quasi sterora ea om-
 nia reputauit, ut Christum lucrifaceret, Christi vestigijs contineretur in-
 stiteret, Christumq; nudum, nudus ipse quocumq; illum ducere decreuisset, in-
 cunctanter, intrepido, animoq; hilari sequeretur. Non carceres, non vincu-
 la, non tortores crudeles, non tormenta pro Christi nomine expauit, nec
 erubuit iniurias contumeliasq; pro Domino suo pati: quando iam certa fide
 tenebat, multo plura ac grauiora Christum pro se, suaq; salute perculisse. O
 animi singularem fortitudinem: O martyrem inuictum, ac vbiq; de victoria
 triumphantem. O constantiam mirandam atq; omnibus prædicandam modis. Quis
 non iam in seipso erubescat hæc legens? hæc audiens, quod adeo sit adhuc
 animo pusillus, ut nihil possit, ne minimam quidem pro Dei gloria iniuri-
 osam sustinere? & non magis talis, qui solido perfectorum poscit pasci cibo,
 sed paruulorum adhuc lacte sit nutriendus? Is inquam merito erubescere
 deberet. Sed quisquis talis est, non despondeat animum, sed viriliter ad al-
 tiora se accingat, & quæ paruuli sunt euacuet, ut quandoq; ad robustorum
 multoq; tempore exercitatorum certamina possit peringere, suoq; se capio,
 hoc est, Christo, magis conformare per multorum opprobriorum contume-
 liarumq; patienti perpeffione. Talis namque iniuriarum ex amore toleran-
 tia, dici nequit, quantum hominem ad virtutes scilicet humilitatem, pati-
 entiam, obedientiam, charitatem & id genus, præparet, ipsiq; Christo cõ-
 mendabilem ac amabilem efficiat, & gratiam illius in nobis multipli-
 cet atque conseruet, nec facile à Christo nos excidere permittit. Hoc est
 ergo charissimi manere in Christo, eius gratia, per quam ipse in nobis
 manet, consentire, & cooperari, id est, præceptis illius obedire, vitia fugi-
 endo,

Psalm. 61.
 Psalm. 9.
 Psalm. 118.
 Lucæ 9.
 Ioan. 12.
 Psalm. 62.
 Lucæ 12.
 Matth. 23.
 Lucæ 14.
 Philipp. 3.
 Hebr. 3.
 Col. 3.
 Manere in Christo quid sit.

Ioan. 15.

Manere in
Christi dilectione quid sit.Charitas quod
in nobis efficiat.

Iacob. 2.

Rom. 6.

Rom. 8.

1. Cor. 9.

Galat. 5.

Rom. 6.

endo, & virtutes colendo. Quod etiam idem Dominus in huius diei Evangelio declarare volens. *Si praecepta mea*, inquit, *seruaueritis, manebitis in dilectione mea*. Porro in Christi dilectione manere, nihil est aliud, quam in ipso Christo manere. Sicut enim palmitis in vite manens iste fructus est, ut vult ferat: ita hominis in Christo manentis fructus est, ut Deum diligat. Vbi charitas est, ibi legis perfecta executio est, si tamen sit perfecta charitas. Ex quo in nobis charitas perfectior est, tanto quoque nos Christo coniunctiores sumus, & ille nobis maiori copulatur necessitudine. Ceterum charitas non sinit hominem otio languescere, sed impellit & urget ad vitandum omnia illa, quae Deus oderit, & exequendum quaecumque grata sint Deo. Charitas enim non potest ferre aliquid vel minimum, quod offendant animam dilecti: nec potest praetermittere quippiam, quod dilecto placeat. Itaque charitas ubi animum hominis occupat, cogit eum exequi cuncta praecepta Dei, & ipsa praeceptorum sedula executio fouet & auget charitatem. Ita vnaquodque res & nos facit manere in Deo, & Deum in nobis. Si quis autem peccati fallacia deceptus, aut propria concupiscentia abstractus & illectus, nolit facere quod exigit Deus, aut recuset vitare quod vetat Deus, is quia praecepta Dei non seruat, non manet in eius dilectione. Quisquis autem Deum non diligit, non habet spiritum Christi. (*Charitas enim Dei diffusa est in cordibus nostris per spiritum sanctum qui datus est nobis*.) Qui vero spiritum Christi non habet, hic non est eius: ergo nec ipse manet in Christo, nec habet in se manentem Christum. Si enim Christus in ipso esset, viveret utique de spiritu Christi. Sed non potest de Christi spiritu vivere, qui charitatis expertus est. Talis non fuit beatissimus martyr Christi Georgius, qui ut perfectior in Christo maneret, illiq; adhaerere posset per charitatem curauit ante omnia, propria carnis edomare vitia, & periugem macerationem, continuamq; mortificationem sui ipsius, carnem spiritui subdere, & itaq; rationis imperio subigere, ne cum alijs praedicaret, ipse reprobos inueniretur. Nisi enim hoc modo mortuus sibi, mundo & vitijs fuisset, minimè Christo vivere potuisset, nec tot animas à diabolo per tam longa tempora possessas, Christo lucrificasset. Hinc B. Paulus ait: *Qui Christi sunt, carnem suam crucifixerunt cum vitijs & concupiscentijs* nec permisissent dominari peccatis, in suo mortali corpore, eo, quod mens peccatorum onere praegravata, non valeat se ad conspectum creatoris sui subleuare. Quod verissimum esse comprobans strenuus miles ac martyr Georgius (ut paulo ante diximus) proprium penitus ex corde suo extirpauit amorem, & ubicumq; potuit aut docendo, aut exhortando, aut orando gloriam & honorem domini sui promouit: superstitiosum idolorum cultum euidentissimis signis & miraculis euacuans. Sacrae namq; fidei inexpugnabile arripens scutum, tam regibus quam tyrannis inuincibilem se obiecit: Charitatis quoque ardore lucens nec minis, nec blanditijs à veritate abduci potuit. Inde est, quod ceteri mancipatur, virgis & scorpionibus caeditur, lampadarum exustionibus crematur, laniatur, torquetur, perimitur, nulla tamen in eo auditur querimoniarum vox, nullus repugnandi motus, nulla stimulatio impatientiae, sed laetus corde, intentione immobilis, deuotus animo, menteque tranquilla laudat Deum, carnificibus compatitur, se odientes & exquisitissimis tormen-

mentis afficientes, sincero amore complectitur. Erat ibi videre magnum spectaculum grandæq; prodigium, hominem tot pœnis totq; immentis expostum cruciatibus ac morti penè vicinum summa gaudere pace, summôq; cordis perfundi gaudio: cum alioquin (vt nostra hæc misera fert ætas) homines iam iamq; pœnas illis inferendas horreant, pallescant, crepident, omniatq; eorum membra contremiscant. Sed vnde hoc illis contingit? Non alia sane de causa, quàm quod necdum sibi suisq; vitijs, & motibus internisq; proprietatibus emortui sunt, quibus si mortui essent aut mori saltem velent, misericordissimus Deus omnem hanc vanam formidinem & puerilem timorem breui in illis singulari quodam modo mutaret, ita vt nò solum aduersa ad Dei gloriam exciperent ter gratam, verum etiã ipsam mortem pro nihilo ducerent, animati nimirum exemplo fortissimi ac inuictissimi martyris nostri Georgij, qui vt æternam inuenires vitam, temporariam non formidauit mortem. Verum ò pie Deus cuius hæc immentia sunt opera, nisi tua, qui olim per os sancti pueri tui Dauid loquutus es: *Mirabilia* Psalm. 67.
Deus in sanctis suis? Deus Israel, ipse dabit virtutem & fortitudinem plebi suæ. Qui
animi cælum pugillo contines, & terram palmo metiris: sancti tui Gregorij Esaiæ 40.
possidens animam, veluti insensibilem eum faciebas in pœnis. Vis ergo &
tu quisquis es manere in Christo, eiusq; sacra sequi vestigia? Dilige Christû,
id est, dilige iustitiam, veritatem, vitam, lucem, sapientiam cæterasq; vir-
tutes, & quicquid potes facere ad bene beateq; viuendum. Hæc enim omnia
aut Christus ipse est, aut perducunt ad Christum. Si autem diligis iniustitiã, Ioan. 14.
iam recedis à Christo. Si delectaris mendacio, non inhæres Christo qui ve- Sapien. 1.
ritas est. Si peccatum, quod animam occidit amas, odis vitam, quæ Christus
est. Si tenebris vitiorum implicitus es, nisi te nitaris excutere, & redire ad Ioan. 1. 8.
lucem, non cohæres Christo, qui lux est & dies. Atque ita de alijs id genus
sentiendum est. Quid verò commodi habet relicto Christo, id est, repudia-
ta iustitia, veritate, luce, vita &c. ad iniquitatem, mendacium, mortem, te-
nebras se transferre? Nihil sanè. Quales ergo censendi sunt, qui id faciunt?
Nimirum amentes, insani, furiosi. Dicit tibi rex aliquis præpotens misera-
tus inopiam tuam. Veni ad me & faciam te beatum & diuitem. Sed alius Paradigma.
quidem extremæ vilitatis & abiectiõnis inuidens tantæ felicitati tuæ, vocat
te ad se dicens: Veni, & non quidem reipsa te beatum efficiam, sed tantû verè
beatitudinis vmbra quadam & imagine te deludam, atque post paululum
extremæ & nunquã finiendæ miseræ te obijciam, & tu audebis rege contem-
pro, hominem vanissimum sequi? Sic sic charissimi multoq; peius nos faci-
mus, quando Deum, Deiq; filium, eiusdem sacra præcepta, & superiorum
nostrorum Christi vicariorum monita, siue concilia pro nihilo ducimus, &
seruimus immundis spiritibus, vitijs, munditijs voluptatibus, quæ tamè ni-
hil ad æternam vitam obtinendam nobis conferre poterunt, sed vel maxi-
mè æternis nos addicunt infernis cruciatibus. Sed iam vel tandem ad ani-
mm redeamus. Pudeat quæso nos indulgentissimum Patrem tam impu-
denter abijcere, & vilissimo hosti adherere. Maneamus in illo, virtutibus
& bonis operibus semper studendo, vt & ille maneat in nobis, gratiam in
nobis suam augmentando. En martyr iste infractus & gloriosus, cuius ho-
die solennitatem colimus sanguinem suum pro Christi amore fudit. Et nos

Martyrium
corporis
quodna sit.

Martyrium
mentis quod
sit.

Carnis desi-
deria q mor-
tificentur.

1. Ioan. 1.

itidem si pro Christo sanguinem fundere non possumus, saltem vitijs moriamur, & quod corpore non datur, corde feramus martyrium. Est enim duplex martyriū: Aliud corporis aliud cordis. Exigit potens aliquis, vitium am deferat, & consentias peccato. Si non facias, mortem minatur. Hæ mors potius excipienda est, quam iustitia violanda. Et hoc martyrium est corporis: quod maxime sancti martyres experti sunt, qui sub impijs Tyrannis vixere, quorum edicta constanti irrisere animo, ne ipsi demonibus ludibrio forent. Est aliud cordis martyrium, quod licet non cogat sanguinem corporis violenta quadam necessitate fundere, tamen cordis sepe & ossium medullas absumit. Atq; vtrumq; hoc martyrium, pura, & corporis & cordis, eo tendit, vt maneamus in Christo, & Christus in nobis. Hoc cordis martyrium in eo consistit, vt aduersum insidiosas & sepe valde molestas & acerbis demonum impugnationes, carnis vexationes, & innumeras diuersorum generum spirituales tentationes, quæ plerumq; plus cruciant animam religiosam, quam quæuis externa possent tormentorum genera, inuicti persistamus. Non enim pro Deo dediti homines, quam multa secundum spiritum Dei seruos oporteat ferre dura & aspera, quorū penam rudes sunt homines mundo huic & sensibus dediti. Sed ferenda sunt æquanimiter, & sicut olim martyres sanguinem corporis Christi amore hilariter fuderunt, ita hac in parte fundendus est sanguis cordis, & ipsa quoque ossium medulla conficienda potius, quam in mortiferum peccatum consentiendum. Sunt tamen multæ id genus tentationes, quæ nulla re melius, quam contemptu & paruipensione vincantur. Nemo sibi in hac vita securitatem promittat. Caro quamdiu spiritui coniuncta est, multas excusat perturbationes, & pondere suo premit animum multa cogitantem. Habet Deus semper martyres suos. Olim cogebatur aut sacrificare demonibus, aut mortē subire. Hodie necesse est aut demonibus obtemperare consentiendo vitijs, aut Deo morem gerendo vitæ huius oblectamenta & aspera proculcare. Non vis esse martyr Christi vitijs reluctando: eris ergo ludus demonum ferendo tormenta impiorum. Obsecro charissimi nihil in hac vita queramus aliud, quam aut agere semper aliquid boni, quod placeat Deo, aut illius flagella æquanimiter perpeti. Bene semper agendo mortificatur carnis desideria: dura æquanimiter ferendo cordis patientia exercetur & corroboratur. Maneamus semper in Christo per veram & sinceram obedientiam, quæ omnem à nobis excludat iniquitatem, vt & ille semper maneat in nobis, sua nos gratia confirmando, sua luce illustrando, sui amore inflammando. *Transit mundus & concupiscentia eius qui autem facti voluntati eius dimanet in æternum.* Brevis est omnis molestia, quæ potest mortalibus occurrere: sed patientia præmium habet sempiternum. Nec potest quisquam manere in Christo, nec Christum in se manentem retinere nisi semper benedicens, aut mala patienter ferendo, iustitiam colat, iustitiam exequatur, & à iustitia se nunquam vllis vel fraudibus, vel blanditijs, vel terroribus auerli patiatur: Quod nobis omnibus præstet Dominus noster Iesus Christus. Qui cum Deo Patre in unitate Spiritus sancti viuit & regnat Deus, per secula infinita, Amen.